

[Mimi Jakobsen]

muligt andet for at tjene disse penge og få lidt mere ud af det. Jeg er ikke overbevist om det. Noget andet er så, at de fleste danskere har en fed ønskeseddel om, hvad de godt kunne tænke sig: nyt farve-tv osv. Det er en anden side af sagen, men den med, at det skal være incitamentet, tvivler jeg på. Jeg erkender, at vi har et generelt problem i Danmark med marginalskatteerne. Jeg tror bare ikke på, at det i denne situation er forsvarligt at sige: Det ordner vi lige nu.

Den konservative ordfører, hr. Henning Andersen, sagde i sin udmærkede tale, at grunden til, at vi havde de gode handelstal, var, at omkostningsstigningerne havde været lave i erhvervene. Det er klart, at vi bedre kan konkurrere, når lønningerne og de øvrige omkostninger har været pænt lave. Men hvorfor lægger man milliarder ud på erhvervslivet? Jeg fatter det ikke. Hvorfor smider man den ene hastighedsbegrænsning efter den anden ud efter det berømmelige tog, der kører meget godt og kører bedre og bedre? Jeg fatter det altså ikke. Virkelig dybt, jeg forstår det ikke.

Det, jeg ville tilbage til, var det med skattelettelserne, som jeg stadig væk heller ikke fatter at man synes er ansvarligt. Hvis man nu synes, der er råd til det, og det må regeringen altså tage ansvaret for – det har også været CD's melding fra forslaget fremkomst – hvorfor fremsætter man så ikke et forslag, der i hvert fald slår et par flere fluer med samme smæk? Vær dog lidt pragmatisk og spørg: Hvad vil blive nogle af de første krav, EF kan stille til Danmark?

Vi mener faktisk, at vi lever i en overhængende fare for, at det vil blive krævet, at Danmark får momsband på; vi kommer til at tilpasse os. Det kan godt være, finansministeren mener, at vi så kan ordne det ved den anledning, jeg ved også godt, at det ikke bliver 1. januar 1991, vi står over for det, men hvornår har finansministeren næste gang 7 mia. kr., så at mosen kan nedsættes med 2 pct.? Det er ikke hver dag, man kan skrabe 7 mia. kr. sammen. Det tror jeg desværre heller ikke finansministeren kan. Hvis vi skal gøre det i 1992, eller hvornår det nu bliver, er det så erhvervslivet, der skal have en lille opmuntring igen? Eller hvad? Jeg forstår det ikke.

Vi har også problemer med afgifterne. Danmarks grænsehandel er kun med Vesttyskland. Vi tager ikke til Portugal og køber cigaretter,

det ville i hvert fald blive en dyr smøg, men vi har et grænseproblem i forhold til Tyskland. Hvis der sker en udvikling i Tyskland, hvad meget tyder på, både i det meget store Tyskland og i det, der ligger nærmest, Slesvig-Holsten, som gør, at de får brug for flere penge, kunne man meget let forestille sig, at de ville sætte nogle passende afgifter i vejret. Det ville være dejligt, for så havde vi et mindre problem, men jeg tror ikke, at vi slipper helt uden om det. Jeg tror ikke på, at Danmark kan blive ved med at køre løsdrift på 2-døgns-reglen. Jeg skal ikke blande mig i de forhandlinger, der foregår, men hvis regeringen mener, at der er så mange penge som 7 mia. kr. i 1991 og 9 mia. kr. i 1992 til rådighed for skattelettelser, synes vi, at man skulle få ordnet problemerne. Det ville være et godt signal fra Danmark.

Vi tager det også alvorligt, og vi vil også yde vores til, at vi skal komme godt ind i det, for kender jeg os ret, får vi såmænd god brug for deres goodwill i mange andre situationer. Så jeg vil gerne have at vide af finansministeren: Hvad vil man finansiere yderligere harmoniseringer med? Med erhvervslivets – hvad var det, de hed – uhensigtsmæssige skattebegunstigelser? Hvad bliver det næste? Det vil jeg gerne vide.

Jeg kan godt forstå, at man fremsætter besparelsesforslag, og vi kan godt blive enige med regeringen om en lang række af dem, også om de store, tunge, men jeg synes, at regeringen også meget nøje må tænke over, hvilke besparelser der kan få konsekvenser for lønkravene. LO og andre organisationer kan med rette sige: Vi kan ikke sige til vores medlemmer, at de ikke kan få en krone, når deres husleje, deres varmeudgift, deres vandafgift og deres daginstitutionstakst stiger. Det fremgår også af den lille bog, vi fik i går – den siger jeg tak for – at forbrugerpriserne ikke skal være 2,8 pct. i 1991, men 3,8 pct. Jeg er da alvorligt bange for, at hvis oplaget er stort nok, vil der også være andre, der læser den end mig, som var nødt til det, fordi jeg skulle stå her i dag. Det er desværre nok ikke en særlig velbevaret hemmelighed, i modsætning til det vi siger fra denne talerstol.

Jeg er bekymret for, hvor vi er henne, når vi får regnet alt det sammen, for CD's primære bekymring er, om vi får lagt for meget ind, hvis vi også tager reglen om, at man selv skal betale de første 3 dage af understøttelsen og 5 dage se-